

10.

Sàigòn, thứ Sáu ngày 5/3/1982

Bầu trời buổi sáng âm u hẳn, những làn gió xuân thổi nhẹ làm gây gây lạnh. Lòng sao thật u hoài với muôn ngàn ý nghĩ. Hình ảnh Đan của hiện tại trộn lẫn với Sơn và anh Ngọc của quá khứ... làm mệt mỏi đầu óc. Chẳng định được gì trong các trường hợp tình yêu "giống" và "khác" nhau, kinh nghiệm này chẳng thể áp dụng cho kinh nghiệm kia... Cứ vậy mà rồi.

Thời gian này, tôi chẳng muốn làm gì trên thực tế để có tiền, trong óc hoàn toàn là sự nghỉ ngơi an phận trong căn nhà màu gạch đỏ. Tìm thấy được cái hứng thú nhân nhã, tôi sắp xếp trang hoàng lại căn phòng đã bị bỏ rơi từ ba năm trước, xếp lại cái bàn viết nhỏ. Để rồi nơi ấy, tôi đắm mình giờ này qua giờ khác với những kỷ niệm mới-cũ. Chẳng hề có ai trong nhà muốn làm phiền đến tôi. Hoặc có thể sự việc tôi ở nhà ngày này qua ngày khác, dưới mắt mọi người lại là một hiện tượng lạ và đáng quý giữ?

Những trang đời được đọc lại hết một cách kỹ lưỡng, ngậm ngùi và nuối tiếc khi mà mảng đời nào cũng đẹp, cũng mãnh liệt và cũng thật là ngấn ngùi mong manh!

□

Sàigòn, thứ Bảy ngày 6/3/1982

Buổi tối đang ngồi ăn cơm, tôi bỗng nhận được cái thiệp nhỏ từ một người phu *cyclo* mang lại nên hiểu rằng Đan đã về Sàigòn. Nghe tim đập liên hồi đến chẳng thể tự chủ gì được.

Đan đợi tôi ở quán rượu cũ đường Kỳ Đồng và khi đối diện, tôi chẳng dám nhìn Đan lấy một lần dù nhận biết rõ nỗi hân hoan mừng rỡ nơi anh.

Tôi hỏi:

"Sao anh lại ngồi đây? "

Đan đáp:

"Anh đâu còn chỗ nào để ngồi nữa".

Câu nói khiến tôi xúc động.

Đan bảo tôi ngồi cạnh bên anh, bày tỏ thật nhiều những cảm nghĩ riêng:

"Những ngày qua va chạm nhiều trong công việc, anh mới thật thấm nghe cô đơn. Anh nghĩ thật sâu đến em và nhận ra rằng, hơn cả đàn ông, hơn cả mẹ Thảo và ông bà già, em mới chính là người được anh thèm muốn chia sẻ tất cả mọi nỗi."

Giọng Đan ân cần:

"Anh yêu em nhiều lắm, không người đàn bà nào từ trước mà được anh yêu nhiều như vậy."

Và Đan nồng nhiệt phơi bày mọi tâm trạng quay quắt nhớ thương... để rồi khi chợt nhìn thấy cái vẻ xa lạ trên tôi, Đan hỏi cách đau khổ:

"Sao em chẳng hề nhìn anh? Sao không nói gì với anh? Hay là nếu em chỉ cần nói rằng không muốn gặp anh nữa thì dù có yêu em bao nhiêu, anh cũng sẽ bỏ đi liền."

Rồi Đan lặng im chờ đợi, vẻ lo lắng.

Tôi không đáp cũng không định gì được.

Sự trở về của Đan giống như một nhát dao đâm thấu tất cả những bình thường tìm thấy trong tâm hồn tôi từ một tháng trước. Tôi im lặng và xa lạ, không hề hỏi lấy một lần xem đời sống và công việc Đan hiện tại ra sao.

Đan nói, giọng gấp gáp:

"Anh biết em còn yêu anh, bởi vì anh vẫn yêu em nhiều lắm. Tâm hồn anh là tâm hồn em, thành ra anh biết, ngày nào anh chưa hết yêu em thì ngày đó em vẫn chỉ yêu anh."

Trước những lời này, tôi chẳng hề phản ứng, tự nghe trong tim nổi lẻo xa xôi và hoàn toàn không rung động. Tôi có cảm tưởng Đan đang nói dối hoặc là đang loay hoay níu kéo khi chợt nhận ra bản chất "*dễ dàng rũ bỏ*" của tôi.

Tuy nhiên khi nghe Đan kể rằng đang gặp khó khăn từ vợ chồng tên trưởng đoàn Trung Dũng thì tôi lại thấy mơ hồ xúc động. Tình cảm này nảy sinh từ lòng trắc ẩn trong tôi. Bây giờ thoát được ra ngoài những liên hệ với Đan, nhìn lại thấy Đan vẫn đang ngập lặn trong nỗi khó khăn mà không còn tôi chia xẻ bên cạnh, nên xúc động là vì vậy.

Nơi Đan đêm nay, tôi nhận ra rõ rệt cái điều Đan biết rằng "*đã, hay đang đánh mất tôi*" nên hốt hoảng níu giữ.

Đan tiếp:

"Trong đời anh, khi xa bất cứ người đàn bà nào, anh đều chỉ nghĩ rằng sự việc đến hồi kết thúc thì kết thúc, không hề xao động. Vậy mà chỉ với em duy nhất, anh đau xót vô cùng. Cứ nghĩ đến điều em bỏ ra đi mãi mãi, anh đủ bàng hoàng không làm gì được. Anh nhớ những kỷ niệm ba năm với em và nuối tiếc từng giờ từng phút. Cũng có lúc anh tự hỏi, nếu như về Sài Gòn mà biết rằng em đã 'ngủ' với một người khác, liệu anh có quên em? Thì câu trả lời luôn luôn là '*Chắc anh vẫn tìm đến em để chúng mình cùng tạo lập lại tất cả.*' Những ngày trước đó, nghĩ đến em, anh không thể nào tin được em vẫn còn là của anh, em đang oán hận anh và chung quanh lại nhiều bè bạn cũ... Nhưng anh vẫn quyết lòng về Sài Gòn để xin gặp và nói cho em hay cái tình ngút ngàn dành cho em."

(Trên thái độ và giọng nói Đan có cái vẻ gì thật hốt hoảng).

Trước những lời này, tôi vẫn bình thản xa lạ...

Cho đến khi Đan e dè hỏi:

"Em có đã 'ngủ' với ai chưa?"

thì tôi đáp:

"Đan có nhớ là em đã nói với Đan: *'Ngày nào em còn ở VN thì ngày ấy em còn không ngủ với ai trừ ra Đan.'*"

Rồi tôi kể, giọng lạnh lẽo:

"Những ngày từ Rạch Giá trở về, em chôn chặt các thứ về Đan; từ bỏ hết những áo quần cũ, chỉ mặc những chiếc áo không có kỷ niệm với Đan. Các cuốn nhật ký, thư từ hình ảnh, em vùi sâu xuống đáy tủ. Em đi Nha Trang và bắt buộc trí óc lãng quên tất cả. Hoặc có những lúc chợt nhớ thì em tìm đủ cách để giết nỗi nhớ ngay. Có lẽ lời cầu nguyện của em dâng lên Thượng Đế khẩn thiết quá nên những ngày gần đây, em bình tâm trở lại."

Đan kêu lên, vẻ đau khổ:

"Em oán hận anh đến vậy sao? Cho anh xin những cuốn nhật ký đi, đừng chối bỏ chúng như vậy..."

Tôi lắc đầu:

"Em đâu có oán hận mà chỉ nhận mình là kẻ thua cuộc kể từ cái đêm em tất tả bỏ chạy khỏi Rạch Sỏi lúc 2 giờ sáng đó chứ."

Đan cúi đầu, giọng ngậm ngùi:

"Không, *em mới chính là người thắng cuộc*. Chỉ có anh thua em, lúc nào cũng thua em."

□